

կազմակերպության, ուր ներկայացուցիչներ բաժանականության խօսքի և արտայայտելի իրենց սրտերին բխած խօսքերը:

Վերջին առաջատուն Պեշիկշադի գեղակերտ եկեղեցու այցելուներն էլ յետոյ, հրաժեշտի արարողություն մը կատարուեցաւ Մայր Տաճարի մէջ եւ Վեհը առաջնորդուեցաւ օղակայան, ուր հրաժեշտ առաւ, իր հոգեւոր եւ աշխարհական գործակիցներէն, որոնք ներշնչուած Վեհի

անձնատրուքներէն, տպաւորիչ խօսքերէն եւ հոգեւոր եւ ազգային պատգամներէն, վերանորոգեցին իրենց Ուխտը, միշտ հաւատարիմ մնալու Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնի եւ Աւետարանի Սրբազան պատգամներուն:

«Քարի ճանապարհ Վեհափառ Տէր, բայց շուտով վերադարձիր եւ մեզ կրկին ամրապնդէ մեր հաւատքին մէջ»։ այս էր փափաքը Պոլսահայերուն:

S. ԴԱԻԻԹ ԱՐԲ. ՍԱՀԱԿԵԱՆ

ՀԱՅ ԼՈՒՍԱՆԿԱՐԻԶՆԵՐ

«Ամէն րան իր ժամանակն ունի. ցանկը իր ժամանակը, ջրիլը՝ իր, ծաղիկը՝ իր ժամանակը. պտղատու լիլը՝ իր: Ժամանակ է պէտք հասունանալու համար. պտուղների վրայ քարեր նետելը իր ժամանակը ունի. քերտահաւաքը՝ իր:

Ինձ այնպէս է բուռն, որ մենք այսօր եկել ենք քերտահաւաքի: Լուսանկարներով բնութարարած այս սրահը ինձ մի պտղատու ծառ է յիշեցնում՝ լիքը պտուղներով: Եւ մենք մեր հոգու աշխարհ պէտք է քաղենք այդ պտուղները եւ լցնենք դրանք մեր սրտից հիւստած գամբիւղների մէջ:

Լուսանկարչութիւն: Մարդկութեան ամենագարմանհարաշ յայտնագործութիւններից մէկը, որն իր հետ բերեց ինքնուրոյն արուեստի մի ճիւղ: Երեւի ճիշտ են ակնարկները, որոնք այն կարծիքի են, թէ երեւոյթն ինքնին անարժէք է: Մարդն է, որ արժեւորում է այն, լաւ կամ վատ, բարի կամ չար: Այս ցուցահանդէսն էլ շատերի համար լաւ է, շատերի համար վատ, ոմանց համար՝ կրքոտիւն, ոմանց համար՝ անկրքոտիւն, շատերի համար՝ ճաշակ, շատերի համար՝ անճաշակութիւն, ոմանց համար՝ հաւատ, շատերի համար անհաւատութիւն, միայն մէկ րան է անվիճելի. այս ցուցահանդէսի կողմով անտարբեր անցնել չի կարելի:

Լուսանկարչութեան հիմքը լոյսն է, բառիս ուղղակի եւ անուղղակի իմաստով: Ներսէս Շնորհալին ասել է. «Ամէն ճշմարիտ՝ չէ որ բարի է, բայց ամէն բարի ճշմարիտ է»: Լուսանկարչութեան հիմքը լոյսն է. իսկ լոյսը բարի է, ուրեմն եւ ճշմարիտ:

Իսկ դուք նկատե՞լ էք. ամէն րանի իրականը կայ եւ կեղծը: Իրական խնձոր, կեղծ խնձոր, իրական ժայիտ, կեղծ ժայիտ, իրական դէմք եւ դիմակ: Միայն լոյսն է, որ չի կեղծուում, միայն լոյսն է, որ չի հղծում: Այն կամ կայ, կամ չկայ: Կամ եղիցի լոյս, կամ՝ խաւար:

Ուրեմն ըմբոշխնենք այս լուսանկարներից

ճառագող լոյսը, որը բարի է, որը ճշմարիտ է:

Այս ցուցահանդէսը նաեւ ձեզ ձեր յուշերի եւ յիշողութիւնների լիքաւ տէրը կը դարձնի: «Մարդ ու անասուն իրարից յիշողութեամբ են տարբերում»: Յիշողութիւն ունե՞ս՝ մարդ ես, յիշողութիւն չունե՞ս՝ հրէն կուլը արածում է դաշտի մէջ առանց յիշողութեան. հորքին երէկ են մորթել: Զեզ այսօր կը տրուեն այդ յիշողութիւնները: Յուշեր հին քաղաքի, անցած մանկութեան, փոշոտ փողոցների, ծովի ու ծաղկաբերքերի մասին:

Իմ խորին շնորհակալութիւնները Ամենապատիւ Թորգոմ Պատրիարք Մանուկեանին՝ իր իմաստուն քաղաքականութեան, հայրական քաջալերանքի եւ արտացալ վերաբերմունքի համար դէպի արուեստը, դէպի գեղեցիկը:

Շնորհակալութիւն քուրբ այն լուսանկարիչներին, որոնք, չնայած իրենց լարուած առօրեային եւ սուղ ժամանակին, չզլացան մասնակցել այս ցուցահանդէսին:

Այս խօսքերով 1996 Մարտ 16ին բացուեց Հայ Լուսանկարիչներու ցուցահանդէսը: Հայր Ընծանուէր Արքեպիս Բարսեղեանի քաջաման խօսքից յետոյ Պատրիարք Սրբազան Հայրը յատկապէս նշեց, որ այդպիսի ցուցահանդէսները շատ կարեւոր են հայ գաղութիս համար եւ իմք կասկած չունի, որ ցուցահանդէսը պէտք է անցնի հանկի եւ յուշերով յեցուն:

Յատկապէս շնորհակալութեան արժանի էին Երուսաղէմի հայ լուսանկարիչները.՝ Կարօ Նալպանտեան, Եղիա Գաիուէնեան, Մարտօ Նալպանտեան, Հնգ. Հրանդ Նազգաշեան, Ռաֆֆի Կարապետեան, Սագօ Գարակէօզեան:

Անոնք ցուցադրեցին իրենց լաւագոյն նկարները: Յատուկ տեղ էր յատկացուած Երուսաղէմի Պատրիարք Եսայի Կարապետեանի (1825-1885) լուսանկարներին: Եսայի Պատրիարք առաջին լուսանկարիչը եղած է Սուրբ Իրկրին մէջ:

ՀԱՆԴԻՍԱՏԵՍ ՄԸ